

Dům u tří praporečnicků v Husovce

Bývá také zván U tří fendrichů, což byla nižší důstojnická hodnost udělovaná praporečnickům. Fendrich měl bránit prapor i za cenu života, který při prohrané bitvě většinou skutečně ztratil. Za hrdinnou smrt tak byl povýšen už jaksi předem. Staroměstský dům číslo 12 v úzké Husově ulici je nad římsou prvního poschodí vyzdoben třemi postavami a tohle výrazné domovní znamení má také svou pověst.

Josefská kasárna na náměstí Republiky (dř. Josefské) byla dostavěna v roce 1861 za vlády Františka Josefa I. Jen o pět let později v prusko-rakouské válce mělo dojít k rozhodující bitvě, jak „u Králového Hradce lítaly tam koule prudce“ a vojáci pražské posádky už věděli, že půjdou do pole. V hospodě se loučili tři věrní kamarádi, protože coby fendrichové se dostanou každý k jinému praporu. O pití a děvčata nebyla nouze. Vojáci se co chvíli povzbuzovali, že se tady zase brzy sejdou a popíjeli hlavně na kuráž. Jak se množily prázdné džbánky, tak se vytrácela veselost. Jeden řekl tak nějak posmutněle: „Kamarádi, vždyť my se ani nedozvíme, kdyby někdo z nás odešel na pravdu Boží!“ Druzí přitakali, až jeden dostal nápad, že ví, jak na to. Člověka by zamrazilo, ale opilý v pozdní noci ani ne, když bouchl do stolu a vyhlásil: „Přísahajme si, že kdo by zůstal na poli, přijde za živými jako duch a ti budou vědět, že nepřežil.“ Trochu zaražení kamarádi se nakonec podvolili a přísaha byla stvrzena. Za několik dní se už museli rozdělit a jít osudu vstříc.

Po porážce Rakušanů se v kasárnách sešli jen dva kamarádi, o třetím žádné zprávy neměli. Byl to právě ten, co vymyslel tu přísahu. Plynuly dny a týdny, až jedné noci v kasárenské světnici probudil oba praporečníky nějaký hluk a silný závan. Zůstali civět celí vyděšení, když se u nich objevil padlý kamarád. Ukazoval na svou krvavou skvrnu v hrudi, tvářil se zlověstně a nakonec zamumlal: „To nejní spravedlivý, do roka půjdete za mnou!“

Vojáci už od té doby neměli klid, nechodili ani do hospody a nic je netěšilo. Nakonec se vzdali vojenského života a žoldu. Někdy se vypravuje, že se uchýlili do kláštera u sv. Jiljí, jindy zas, že Prahu opustili a vrátili se do rodných obcí. Jen konec všech vyprávění je stejný, že oba skutečně do roka zemřeli.

